

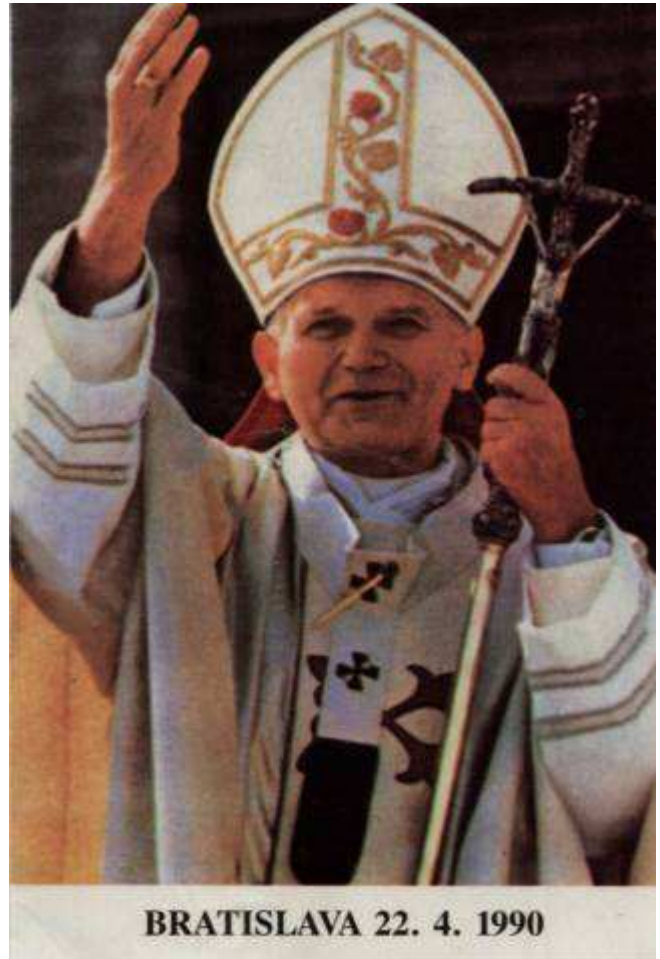
Homília Mons. Henryka Józefa Nowackého apoštolského nuncia v SR 3.4.2005

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom milosrdenstve vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych, znovu zrodil pre živú nádej“. (1Pt 1,3)

Po dvadsiatich šiestich rokoch a šiestich mesiacoch služby Cirkvi a svetu odišiel včera večer k Pánovi pápež Ján Pavol II., viditeľná hlava Katolíckej cirkvi, aby sa postavil pred neviditeľnou Hlavou Cirkvi, pred naším Pánom Ježišom Kristom, aby mu vydal počet zo svojho správcovstva v jeho vinici. Keby sme chceli vyjadriť svoje city, ktoré dnes naplňajú srdcia všetkých, veľmi ťažko by sme hľadali slová, ktoré by vyjadrili to, čím sú naplnené. Stojíme pred veľkým tajomstvom Božieho milosrdenstva, stojíme pred Bohom, ktorému všetko žije. Svätý Otec Ján Pavol II. v jubilejnom roku dvetisíc, pri kanonizácii blahoslavenej sestry Faustiny Kowalskej vyhlásil, že druhá veľkonočná nedeľa sa v celej Cirkvi bude nazývať Nedeľou Božieho milosrdenstva. O dva roky neskôr, v auguste roku dvetisíc dva pri svojej návšteve Krakova v chráme v Lagievnikach zveril celý svet Božiemu milosrdenstvu. Učinil tak preto, lebo túžil, aby posolstvo Božieho milosrdenstva obsiahlo celý svet, aby sa všetci ľudia dozvedeli a presvedčili, že Boh je Otec, „Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy“ (2 Kor 1, 3). Svätý Otec vtedy povedal: „Očami duše túžime zahľadiť sa do očí milosrdného Ježiša, aby sme v hĺbke jeho pohľadu našli odraz vlastného života a svetlo milosti, ktorú nám tak štedro doprial, a ktorú Boh uchováva pre nás na celý náš život až po posledný deň“. (17. 8. 2002)

Svätý Otec bol presvedčený o tom, že dnešný človek, ktorý zakusuje neistotu a obavy tvárou v tvár mnohokrátym podobám zla, ale predovšetkým vo chvíľach utrpenia, potrebuje nádej, ktorá pramení z Božieho milosrdenstva. Pápež povedal, že aj on sám pre svoju každodennú službu Cirkvi a pre svoje utrpenie potrebuje milostivú ruku dobrého nebeského Otca. Moji drahí, účastníci dnešnej smútočnej nedeľnej liturgie, vo všetkých chrámoch sveta sa v tento deň zhromažďujú veriaci, ktorí sa modlia za zosnulého Svätého Otca. Na námestí svätého Petra v Ríme sú dnes zhromaždené desaťtisíce veriacich pohrúžených do modlitby. My činíme to isté tu, v tomto starobylom katedrálom chráme svätého Martina v Bratislave. Týmto spôsobom prejavujeme Svätému Otcovi svoju veľkú lásku a vďačnosť, ale v istom zmysle mu splácame aj dlh za všetko, čo pre nás a pre celé Slovensko urobil. Určite všetci máme ešte v živej pamäti nielen tú poslednú návštevu Svätého Otca na Slovensku pred dvoch rokov, ale pamätáme si tie predošlé. Ešte jasne počujeme jeho slová, jeho otcovské láskavé rady a jeho pastierske požehnanie, ktorým objímal bez výnimky všetkých ľudí.

Predovšetkým detí, chorých a starších. Dnes už nemôže pozdvihnúť svoje ruky, aby nimi požehnával, nemôže vyrieknuť ani slová požehnania, dnes nás požehnáva z neba a vyprosuje nám Božie milosrdenstvo. Svoju chorobu a svoje trápenie obetoval za celú Cirkev, za celý svet a za každého človeka tejto planéty. Inak to ani nemohol urobiť, lebo pre neho každý človek je Božím dieťaťom, za ktorého Kristus zaplatil

svojou krvou a umučením na kríži. Pontifikát Jána Pavla II. bol od samého začiatku poznačený utrpením. Ten hrozný atentát na jeho život v roku 1981 nepopierateľne značne oslabil jeho telesné sily. Po ňom, ako následky, prichádzali rozličné choroby a zdravotné problémy.

Dvadsiateho deviateho mája v 1994, po odchode z kliniky Gemelli, po modlitbe Anjel Pána povedal slová, ktoré zacitujem doslovne: „Prostredníctvom Márie chcem dnes vyjadriť svoju vďačnosť za dar utrpenia, ktoré je v tomto prípade spojené s mesiacom zasväteným práve jej, s májom. Ďakujem za tento dar. Pochopil som, že tento dar je veľmi potrebný.“ Pápež sa musel ocitnúť v klinike Gemelli, bolo potrebné, aby ho ľudia počas štyroch nedeľ videli v okne tejto kliniky. Bolo potrebné, aby trpel aj tohto roku, podobne, ako trpel pred trinástimi rokmi. Počas svojho pobytu v nemocnici som znova premýšľal a rozjímal o vtedajších udalostiach. A znova som nachádzal vedľa seba veľkú a vzácnu osobnosť kardinála Wyszyńskiego, poľského primasa (včera to bolo presne trinásť rokov od jeho smrti), on mi na začiatku môjho pontifikátu povedal: „Keď ťa Boh povolal, to značí, že ty máš uviesť Cirkev do tretieho tisícročia.“ Cirkev v Poľsku on sám

(dokončenie zo str.1)

voviedol do druhého tisícročia kresťanstva. Vtedy som pochopil, že Kristovu Cirkev do tretieho tisícročia mám voviesť svojou modlitbou a mnohoročnou činnosťou, ale neskôr som pochopil, že to nestačí, že Cirkev do tretieho tisícročia treba voviesť prostredníctvom utrpenia, prostredníctvom atentátu spred trinástich rokov, a dnes aj prostredníctvom tejto novej obety. Prečo práve teraz, prečo práve v tomto roku, v Roku rodiny? Práve preto, že rodina je ohrozená, že na rodinu mnohí útočia. Aj proti pápežovi treba zaútočiť, aj on musí trpieť, aby každá rodina a celý svet uzreli, že jestvuje evanjelium, možno povedať „vyššie“ evanjelium utrpenia, a toto evanjelium treba hlásať keď chceme pripraviť budúcnosť, keď chceme pripraviť tretie tisícročie rodín, každej rodiny a všetkých rodín sveta.

Pochopil som, že bolo potrebné, aby som získal aj tento argument proti mocným tohto sveta. Znova sa mám s nimi stretávať a rozprávať. Aké argumenty použijem? Ostáva mi argument utrpenia. Chcem im povedať: Pochopte to, pochopte, prečo bol pápež znova v nemocnici, prečo trpel. Popremýšľajte znova a pochopte. Áno, je prepotrebné znova premyslieť tieto slová Svätého Otca, slová, ktoré priam žiaria úprimnosťou, slová, ktoré sa stali akoby programom tohto pontifikátu. Z jeho pontifikátom je utrpenie nerozlučne späté, lebo tak to chcel Boh. V týchto slovách je obsiahnuté tajomstvo pápežovej služby Cirkvi a svetu, je obsiahnuté to Totus tuus - Celý tvoj, Ježišu, celý tvoj, Mária, celý tvoj pre Cirkev, celý pre každú rodinu, pre každého z nás.

Svätý Otec svojím utrpením položil pečať na všetko to, čo hlásal a čo konal. Preto je pápež tou veľkou autoritou, preto jeho slová majú takú úžasnú odozvu a nadľudskú vnútornú silu. Sú to slová a skutky, za ktorými stojí osobné svedectvo, svedectvo najmocnejšie, svedectvo spečatené utrpením. Veď Ježiš povedal: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí

svoj život za svojich priateľov.“ (Jn 15,13) A či utrpenie nie je dávaním života minútu za minútu, hodinu za hodinou? Svätý Otec obetoval svoj život za Cirkev, za biskupov, za kňazov, rehoľníkov, rehoľníčky, za všetkých veriacich, za celú Kristovu Cirkev. Svoj život, plný utrpenia, obetoval za bratov iných náboženstiev a iných cirkevných spoločenstiev.

Azda, ako nikdy predtým, Svätý Otec bol počas celej svojej služby zjednotený s Kristom vo veľkom tajomstve utrpenia. Bola to jeho krížová cesta. A na krížovej ceste Krista bolo mlčanie, veľké a sväté mlčanie, ktoré má najväčšiu cenu, cenu spásy. Kričali len zástupy, ktoré túžili po senzáciách a chceli ukojiť svoju zvedavosť. Ježiš, naplnený láskou k človekovi a túžbou splniť vôľu svojho Otca mlčal. Ešte v posledných chvíľach svojho pozemského života Svätý Otec Ján Pavol II. napísal svojim spolupracovníkom: „Som plný radosti, radujte sa aj vy. Modlime sa s radosťou. Všetko vkladám do rúk Božej Matky.“ Naozaj, tieto slová sú jeho duchovným testamentom.

Svätý Otče, ďakujeme ti za tvoju lásku, ďakujeme ti za tvoj príklad vernosti aj v utrpení, ďakujeme ti za tvoje slová, za to, že si bol medzi nami a s nami. Ďakujeme mu za tieto vzrušujúce a hlboké slová. Ďakujeme dnes Bohu za tohto pápeža, ktorý otvoril dvere našich srdc Kristovi, ktorý nás naučil nebať sa, ale s radosťou a s nádejou kráčať po cestách života.

Nezabúdajme na slová, ktoré Ján Pavol II. vyriekol v deň začatia svojej služby: „Nebojte sa otvoriť dvere Kristovi.“ Odišiel Boží služobník pred trón nebeského Otca, ktorému všetko žije a umiera, odišiel, aby vzdal hold Najvyššiemu. Všetci sa v tejto chvíli cítime osirotení, lebo smrť premohla viditeľnú hlavu Cirkvi. Osireli sme. Ale smrť nikdy nepremôže neviditeľnú hlavu Cirkvi. Kristus ďalej žije a uisťuje nás: „Nenechám vás sirotami.“ Amen

Zdroj: <http://www.tkks.sk/>

Oznam:

V túto nedeľu 10.apríla 2005 o 14:00
Centrum obnovy rodiny – Pezinok
Vás pozýva na posedenie rodičov s deťmi na
farský úrad vo Vištuku .

Program: 1. Krátke duchovné slovo
2. Program pre deti
Všetkých srdečne pozývam

Mário Orbán

**Začína sa týždeň modlitieb za duchovné
povolania.**

**Na budúcu nedeľu 17.apríla je zbierka na
seminár**

Liturgický kalendár

11.IV. pondelok sv. Stanislav, biskup, mučeník
12.IV. utorok sv. Július I., pápež
13.IV. streda sv. Martin I., pápež, mučeník
14.IV. štvrtok sv. Lidvína, panna
15.IV. piatok sv. Teodor
16.IV. sobota sv. Galina, mučenica

Sväté omše v 3. týždni veľkonočného obdobia

11. IV. pondelok

18.00 + Jozef Jurčovič, manž. Emília a brat Anton

13. IV. streda

18.00 + František Lenghart a manž. Mária

15. IV. piatok

18.00 + Ján Stojkovič, manž. Terézia,
synovia a zaťovia

16. IV. sobota

18.00 + Ernest Kulifaj a manž. Apolónia

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

17. IV. 4. Veľkonočná Nedeľa - Nedeľa Dobrého Pastiera

8.00 za farníkov

9.15 + Emília Šťavinová (1.výr.)

Slovo na dnes

Bez prestania sa modlí ten, kto spája modlitbu s prácou a svoje dobré diela s modlitbou. Len týmto spôsobom môžeme uskutočniť príkaz modliť sa bez prestania.

Origenes

Ustavičná modlitba

Ján Krstiteľ vyzýval ľudí k pokániu alebo obráteniu sa k Bohu, pretože prichádza Božie kráľovstvo. Ježiš volal ľudí k pokániu, pretože kráľovstvo bolo už na dosah ruky, svätý Peter však volal ľudí k pokániu, pretože Božie kráľovstvo už prišlo. Okamih, keď bol Ježiš oslávený, bol presne tou chvíľou, keď plnosť života, ktorá Ježiša naplňala, začala pretekať na každého a do každého, kto koná pokánie alebo sa obráti a otvorí sa, aby túto Ježišovu plnosť prijal. Môžeme len dúfať, že sa nám podarí neustále sa modliť, ak si začneme uvedomovať, že každá chvíľa je chvíľou na pokánie, na prijatie Božej lásky, ktorá neustále prúdi zo vzkrieseného Krista.

Pokánie sa pri modlitbe uskutočňuje tým, že používame akúkoľvek modlitbu, ktorá nám ho umožňuje - nehľadiac na rozptyľujúce myšlienky, ktoré pokániu vlastne nebránia, ale uľahčujú ho. Pokánie však môžeme praktizovať stále - i mimo modlitby - vždy, keď sa snažíme obrátiť sa k Bohu v blížnom, ktorý je v núdzi, alebo tým, že Bohu obetujeme všetko, čo robíme, aj tie najobyčajnejšie činnosti, ak ich robíme starostlivo a poctivo. Tak sa pre nás každý okamih dňa môže stať chvíľou, keď sa obraciame k Bohu, aj keď sa snažíme modliť alebo prežívať svoje povolanie vo svete. Lásku, ktorá nás uschopňuje obracať sa k Bohu mimo modlitby, dostávame, keď dávame alebo keď konáme pokánie v modlitbe. Pokánie je aj neustála snaha obracať sa k Bohu v núdznom blížnom a obetovať všetko čo robíme, pripájajúc svoje utrpenie ku Kristovmu.

Všimnite si, koľkokrát som použil pojem snažiť sa. Štádiá neustálej modlitby nedosiahneme, ak sa nám podarilo obrátiť sa k Bohu bez akejkoľvek prekážky, pretože to sa nikdy nikomu nemôže podariť natrvalo. Maximum, čo môžeme urobiť, je snažiť sa zo všetkých síl. Práve touto neustálou snahou zo všetkých síl obrátiť sa k Bohu dospejeme k neustálej modlitbe. Preto Simone Weilová povedala: Človek nie je ničím viac než kvalitou svojho snaženia. Takto nás všetkých nakoniec bude súdiť Boh - nie za to, čo si myslíme, že sme dosiahli alebo nedosiahli, ale za kvalitu nášho snaženia, za to, do akej miery sme sa snažili zo všetkých síl.

K Otcovi skrze Syna v Duchu Svätom

Po prejave úcty oltáru, ktorý predstavuje symbolicky Krista, sa kňaz a s ním všetci veriaci prežehnávajú. Ako často sa prežehnávame bezmyšlienkovite, a nielen pri svätej omši.

Pritom je to podstatný znak kresťanstva. Ním totiž vyznávame a vzývame Najsvätejšiu Trojicu: Otca i Syna i Ducha Svätého.

Toto vzývanie nám tiež pripomína náš krst, ktorý sme prijali v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Krst uvádza každého kresťana do existenčného spojenia s Bohom. Takto sme vlastne boli pozvaní oslavovať Boha. Sme pozvaní spolu s kňazom slúžiť svätú omšu.

To znamená, že spolu s kňazom musíme potichu hovoriť všetky modlitby. Opakujem, že spolu s kňazom máme slúžiť svätú omšu, lebo aj keď veriaci nemajú kňazské svätenie, krstom majú účasť na Kristovom kňazstve.

Keď pripomínam oprávnenie laikov na uskutočňovanie Kristovho kňazstva, nechcem tým zastierať rozdiel medzi úradnými funkciami kňaza, vysväteného pre obetnú a konsekračnú činnosť, a liturgickými činnosťami veriacich laikov.

Veriaci kresťan svoje každodenné námahy, dobré skutky, apoštolské úsilia, modlitby a život v rodine kladie na oltár ako obeť nebeskému Otcovi spolu s obeťou Pánovho tela, ktorú skrze kňaza uskutočňuje Kristus.

Znamenie kríža je vo svojom obsahu veľmi bohaté. Okrem toho, že pripomína náš krst a Ježišovo umučenie, vzývaním Najsvätejšej Trojice upozorňuje aj na správny liturgický poriadok.

Vo svätej omši sa máme vždy obracať na nebeského Otca skrze Syna v Duchu Svätom. Tento trojičný znak začína liturgickú modlitbu a obsah ním naznačený je aktuálny počas celej svätej omše. Tým istým znakom sa svätá omša končí.

Liturgické znaky vyjadrujú hĺbku vnútorného života Najsvätejšej Trojice. Syn Boží je stále nasmerovaný k Otcovi v Duchu Svätom, ktorý božskou láskou spája Otca so Synom.

Niekoľko môže azda položiť otázku: Vari sa nemôžeme modliť bezprostredne ku Kristovi? Samozrejme, všade sa môžeme, len v liturgii sa to nehodí. Lebo liturgia nieje mojou osobnou, súkromnou modlitbou. Liturgia je ako prúd rieky, ktorý je zložený z mnohých slabučkých pramienkov.

Ak chceme v tom riečnom prúde plávať, musíme zabudnúť na svoje osobné zvyky. Ak to neurobíme, ostanem sám. Ak sa však spojím s Ježišom v Duchu Svätom, aby som oslavoval Otca, a ak sa tiež spojím so všetkými veriacimi, spájam sa s úžasnou Božskou mocou a plávam - žijem životom tých najsvätejších osôb.

Toto všetko sa oplatí pripomenúť si a myslieť na to, keď sa značím znakom kríža. Možno sa vtedy neprežehnám len tak, mechanicky, ale s vedomím života skrze Syna v Duchu Svätom nasmerovaného k Otcovi. Po prežehnaní nasleduje pozdrav, ktorý sme si už spomenuli. Najstarším liturgickým pozdravom a aj dnes najčastejšie používaným je pozdrav: Pán s vami. Na čo ľud odpovedá: I s duchom tvojím. Zastavme sa na chvíľu pri tomto pozdrave. Prečo?

Vďaka možnostiam, aké ponúkla veriacim celého sveta liturgická reforma Druhého vatikánskeho koncilu, keď umožnila v liturgii používať vlastnú reč jednotlivých národov, a vďaka ľahkej komunikácii s celým svetom vieme, že v rozličných rečiach ostala len prvá časť tohto

pozdravu v pôvodnej forme. Odpoveď ľudu je už v rozličných krajinách dosť odlišná. Kto bol napríklad v Čechách alebo v anglicky hovoriacich krajinách, určite si všimol, že ľud odpovedá: I s tebou. A pretože chceme byť moderní, kritizujeme náš slovenský preklad, ktorý ostal v nezmenenej podobe: I s duchom tvojím...

Hľadal som v rozličných misáloch a možno nám pomôže fakt, že Francúzi, Nemci, Španieli, Taliani, Poliaci, Chorváti majú presne takú istú odpoveď ako my: I s duchom tvojím.

Podľa biblistov, slovo duch, keď je reč o človeku, znamená vzácnu schopnosť, ktorá dokáže prijať Božieho Ducha. Vynikajúci francúzsky biblista C. Spicq hovorí, že ide o duchovnú oblasť človeka, ktorá je najbližšie k Bohu a tvorí bezprostredný predmet Božieho vplyvu, je to akoby miesto stretnutia s Božím Duchom. (Les Épitres pastorales, Paríž 1947, s. 397.)

Aký je zmysel tohto pozdravu? Kňaz želá zhromaždenému ľudu, aby zotrval v prítomnosti osláveného Pána. A ľud sa odpláca kňazovi žičením, aby bol s ním Pán, aby chránil v ňom to najduchovnejšie, preto, aby ako Boží služobník mohol plniť svoju kňazskú službu, zabúdajúc úplne na seba.

Na naše povzbudenie pripomeniem krásne vysvetlenie tejto odpovede, ktoré pochádza od Teodora z Mopsuestie: Keď veriaci hovoria „I s duchom tvojím, majú na zreteli milosť Ducha Svätého, ktorou kňaz obdržal účasť na kňazstve, ako sú o tom presvedčení. Preto apoštol Pavol hovorí: „Boh, ktorému z tej duše slúžim v evanjeliu Jeho Syna, je mi svedkom.“ (Rim 1,9) Teda želajú kňazovi, aby milosťou Ducha Svätého splnil službu ohlasovania evanjelia, a aby sa oni všetci zjednotili s týmto duchom, ktorý mu bol daný.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Kúsok chleba

Stretli sme ich v pohorí Atlas v sedle priesmyku, vo výške 2070 metrov a pozvali sme ich na pik-ník s chlebom a vínom.

Žena sedela na striebriстом oslovi s dieťaťom na chrbte a muž šiel pred nimi na mule. Jedlo sme mali skromné. Víno odmietli. Ale žena nikdy v živote nejedla taký sladký chlieb ako náš. Vzala ho do hnedej ruky, pozerala naň a zahryzla. Tvár sa jej od prekvapenia roztiahla ako tvár dieťaťa, prekvapeného maškrtou. Potom bosými päťami popchla svojho osla a s mierne zvesenou hlavou sa niesla za mužovým zvierateľom po horskom chodníčku. Tam, kde sa chodník strácal pod hustými cédrami - proti všetkým zvyklostiam svojho kraja - ešte raz obrátila hlavu, aby pozdravila obidvoch cudzincov, ktorí mali taký dobrý chlieb. Potom všetci traja zmizli v rokline.

Kto pozná tvrdé zvyklosti a zákony islamu, ktorým žena podlieha, tuší, čo ten kúsok chleba spôsobil. Chlieb je život. Kto namiesto toho, aby ho sám zjedol, dá chlieb druhému, dáva mu sám seba. Vtedy prestáva byť cudzí. Zmyslom „stolovania“ je spoločenstvo. Prijímanie je spoločenstvo. Preto nám dal Boh „svoj chlieb“.

Svätý Július I., pápež 12.apríl

Pápež Július I. , ktorý riadil Cirkev v rokoch 337 až 352, postavil v Ríme chrám Dvanástich apoštolov. Július vošiel do dejín ako mierny ale statočný pápež. Jeho životné dielo bolo boj s arianizmom. Sv. Atanáž, ktorého heretici prenasledovali, našiel útulok v Ríme u pápeža. Synoda, ktorú zvolal pápež, potvrdila Atanáža ako právoplatného biskupa v meste Alexandria.

Pápež zomrel 12. apríla 352. Ľud ho ihneď začal uctievať ako svätca. Dva roky po smrti ho Cirkev vzala do rímskeho cirkevného kalendára.

Čo robiť pri obžalobách?

Cézarejský biskup Eusébius nenávidel patriarchu Atanáža pre jeho jasný postoj proti Áriovmu bludu a vyštval ho z Alexandrie. Na ospravedlnenie svojho násilného činu napísal arián Eusébius list pápežovi Júliovi plný žalôb na Atanáža. Július bol statočný Boží muž, preto nezačal skúmať žaloby, dokiaľ sa nedostavili zástupcovia Atanáža aj Eusébia. Keď vyšlo najavo, že Eusébius klamal, aby ariáni získali čas na nové žaloby, požiadali pápeža o zvolanie snemu. Július vyhovel a pozval naň Atanáža i Eusébia Ale ariáni namiesto do Ríma išli do Antiochie. Tu napísali list, v ktorom sa vyhrážali pápežovi, že ak neodsúdi Atanáža, odtrhnú sa od Ríma. List poslali, ale na snem neprišli. Pápežovi bolo jasné, že nie Atanáž konal zle, ale Eusébius. Aby si bol na istom, zvolal nový snem do Serdiky. Keď ariáni zistili, že sú v menšine, tajne ušli a proti všetkým biskupom i pápežovi vyslovili kliatbu. Július už nepotreboval iné dôkazy. Spurných biskupov a kňazov vylúčil z Cirkvi a veriacim Alexandrie napísal list, v ktorom ich povzbudzuje, aby milovali a poslúchali svojho biskupa Atanáža

Obdivuhodná je dôslednosť a statočnosť pápeža Júliusa. Kým prijal žaloby, veľa sa namáhal, aby zistil ich pravdivosť a spravodlivo ich posúdil.

Pane, naša doba „nemá čas“ na takéto postoj. Žaloby, krivé obvinenia a klamstvá o iných sú dnes bežné a rýchlo im ľudia uveria. Veď koľko ohovárok počujem na adresu učiteľov, kňaza, nepohodlných spolužiakov. A bez toho, aby som skúmal, pokračujem v reťazi ohováračov. Dnes sa zastavím aspoň pri jednej obžalobe a preskúmam, či je pravdivá. Ak nie, postarám sa o nápravu škody, ktorú utrpel môj blížny. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku